Веселости поясомъ.

Но! када се обрнемъ
На безчинезва тога путъ,
Црномъ мысли се огрнемъ
И задрктимъ, као прутъ!
Опоминѣмъ се кадъ реко
Єдномъ снагранъ тобоже:
„Мени равань ніє нико,
„Нитъ ми и ко шта може!“
Но ты, боже, лежа твоя
Текъ што къ мени обрну; —
Сва се спусти душа моя,
Тѣло мое — претрну;
И съ трепето̃ я познадо
Да Свѣтъ предъ тобомъ иза? трунъ;
Или пливаюћи радо
У безбрежно̃ мору чунъ.
Но текъ што се я покаяхъ,
Душа ми се усивну,
Као ружа ютру Мая
У шатору румену;
Прогледи ми о̃петъ о̃ко
Опрузре ми се силе,